

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

(SEGONA ÈPOCA.)

VARIACIONS SOBRE UN MATEIX TEMA.

LOS UNS LO VEHÜEN AIXÍ.....

ALTRES AIXÍS.....

EN GUÉLLY RENTÉ VOLDRIA VEUREL AIXINS..

NO SALTRES.....NI EN PINTURA.

LITERATURA CARLISTA.

III.

Ja hauriam donat per acabada la nostra tarea en *La Campana de Gracia*, després dels dos articles sobre *literatura carlista* que publicarem; pero 'ns dolia haver de deixar en l' olvit dos de las fullas, que son las ultimas de nostra collecció, y que per ser las ultimas, son las mes careundas, las mes típicas, las que sembla que estiguin escrites ab aygua y pólvora.

Una de ellas está ocupada enterament per una que 's titula *Cansó dels Liberals*.

Comensa ab una còssa contra 'ls protestants: vé després un avís als pares de familia perque no deixia anar sols als seus fills, pues á la qüenta las criaturas tenen ja per instint mes tirada cap als liberals que cap als sectaris de la Inquisició, y diu després:

«Si las véus no m' enganyan de 'l que só sentit á dir, en lo terme de Navarra grans pérduas váreu tenir; vos feren quatre mil presos, deixantne molts d' euterrats
¡Com guanyaréu la victoria si son excomunicats?

Aquests dos últims versos forman l' obligat estribillo de totas las estrofas. L' autor d' ells, devia ser un capellá: ja 'm sembla que me 'l veig, gras com un fardo de poca vergonya, roig com la sanch dels mártirs de Vallfogona, ab los goigs de la Verge de la Llet al davant com á modelo.

Mirin si las següents estrofas, poden ser de algú que no l' hajan tonsurat:

«Héu comés molts sacrilegis oh infames liberals!
fent que 'l temple de Cristo *(aquest vers va cota: devian ferir-lo á Prats de Llussanés.)*
sia cort pels animals: *(va cota: devian ferir-lo á Prats de Llussanés.)*
que respongui Barcelona *(va cota: devian ferir-lo á Prats de Llussanés.)*

tants que ni héu arruinats *(De qué! De ¡Cóm guanyareu la victoria etc. animals ó «Héu robat calses y globos de temples?)*
tot lo mes sant y sagrat,
y maltractadas las formas
que es un gran disbarat....

y tu ximple, robas sílabas, que es tot lo que 's pot robar)....

«Havéu maltractat l' iglesia també profanat ios sants, á fins se créu que 'ls posáreu gorras de republicans...

«He tingut una noticia que encare no hu sé pas tot, en lo lloch que no 'm recorda ferrareu un sacerdot. *(A tu per matxo haurian de ferrarte.)*

«Lladres de la sanch de Cristo nostre Dèu y Redentor, etc., etc.

«Es ó no de un capellá tot aixó? Lo qu' es jo m' Li jugaria 'l cap de 'n Savalls. Are falta no mes lo final de la cansó, qu' es lo mes tendre, pur, delicat y moral, qu' hem llegit may en lloch. Ab unas quantas estrofas com l' que segueix, los liberals s' acaban: sí: tots nos moririam... deriure:

«Viva Dèu, Rey y la Pátria y la santa Religió,
viva aquell que per dos quartos 'm comprará la cansó.
La rata 'm corre pèl ventre per causa de poch menjá,
apa noys, qui 'n vol un altra, sino me 'n vaig á diná.»

Vés á diná, véu, y feste un bon tip de bé-tas, que no faltarà qui algun dia 't pagui l' estufal.

Y ve l' altra fulla.

Comensa ab una cosa curta y ab un' altra cosa curta acaba.

La cansó ab que s' inaugura la fulla té com á primera la següent estrofa:

«Catalans tots á las armas nostre Rey está en camí: cridéu tots ab veu sonora: ¡Viva Carlos Borboní!»

¡Oh forsa del consonant á que m' obligas! ¡Borboní! Borbon petit, Borbon degenerat, es com si diguésem un mico escarransit, indigne de l' especie.

Lo darrera cansó s' inaugura aixis:

«Nuestra España está perdida de miserias es eden *(un eden de miserias!)*
ven Carlitos de mi vida presuroso á dar sosten, pues sin duda y con ley eres rey de la nacion y á nosotros españoles darás paz y religion.»

Tot aixó está bè que 'u escrigan los carlins: lo que 'ns deixa blaus, es que s' hajan atrevit á robar á un poeta liberal un de sos himnes mes celebrats, la traducció del cant dels *Giron-dins*; d' aquets revolucionaris francesos, y que se l' hajan fet seu, á pesar de que canta la llibertat.

Es aquell que tè per estribillo:

«Vivir en cadenas—¡Cuán triste vivir! Morir por la patria—¡Qué bello morir!»

Are díguinme vostés mateixos, si 'ls carcas son capassos de apropiarse poesias que cantan á la llibertat, si ab ellas als llabis s' atreueixen á tronar contra las cadenas y l' opressió.... quí es lo qu' estaré segur aquí á Espanya?

No 's posin pas la ma al cor pera respondre, no: posinsela á las butxacas: no fos cas qu' algun d' aquests deixebles de Caco 'ls fes corre 'l porta-monedas.

Son tant aficionats á lo dels altres, que fins crech que 'ns fusellan no per odi que 'ns tingan, sino per la necessitat que senten de robarnos.... la vida.

Aquí s' acaba la ressenya d' aquestas petites mostras de literatura carlista. Si la causa del rey dels fasolets, no fos odiable per altra cosa, ho fora, per la rudesia y poca vergonya ab que plantofeja á las pobretas musas.

Atropellar aixis á unas senyoretas tant delicadas y pacíficas, no fa guerrero.... fa ós. Per xo crech que 'ls carcas farán l' ós alrededor de la corona d' Espanya.. y sempre serán verdas.

ESQUELLOTS.

Acaba de restaurarse la fatxada del Liceo, y fá ja tan fastich com avants.

Qualsevol que se la miri 's declararé acérrim enemich de las restauracions!

Per aixó nosaltres hem sigut sempre contraris de la restauració... borbónica

Quan una cosa passa de moda, passa de moda: hi ha passat la fatxada del Liceo, hi ha passat també la dinastia dels Borbons, y per mes pegats que s' hi posin, no enganyarán á ningú.

Que l' Africa comensa als Pirinéus, vá dir un célebre autor, y tenia rahó.

Pero no comensa als Pirinéus, mirats desde Fransa, hi comensa mirantlos desde Espanya, Fransa amunt.

Que parlin sino 'ls milers de francesos que varen assistir al bárbaro bombardeig d' Irún, ab la mateixa curiositat ab que concorren á un ball de Mabelle.

Que parlin los que aplaudian quan los projectils entravan en l' heróica ciutat.

¿Ahónt son los salvatjes? Aquí ó allá?

¿Ahónt comensa l' Africa?

Lo periódich *Figaro* va lamentar la suspensió de *La Campana de Gracia*. L' hi agraheim la bona intenció: per mes que las sévas ideas nos fassan recordar aquells temps, en que 'ls lacayos dels Borbons nos abrumavan á cópia de multas, suspensions y desterros.

Y créguins: en mitj de la nostra desgracia,

preferim encare lo de avuy á lo de ahir: podrá abátrese 'ns, fernos torné endarrera, may!

Nostre correligionari y estimat amich Joseph Fornells distingit pianista y notable compositor, surt per l' Habana en lo vapor *Alegria* lo próxim diumenje.

Sentim perdre la companyia de tant apiaudit artista.

Dilluns dona son benefici en lo Romea la aplaudidíssima primera actrís Sra. Soler de Ros, posant en escena una de las obras que mes aplausos l' hi ha valgut: *La dida*.

No l' hi faltarán com may l' hi han faltat, las justas simpatias de nostre públich.

En una ordre dels carlins se tracta de concubinas á las senyoras dels desgraciats personers qu' están baix son poder.

No mes faltava que á l' assassinat material dels presoners, hi afegissen l' assassinat moral de la seva honra.

¡Infames!

Parlant de la columna del valent y desgraciat Moya, que ab tant valor lutxá en Castelló de Ampúrias, diuhen los carlins que portava 1,200 homes lo menos.

Tothom sab que 'n Moya no 'n duya mes que 600.

¿Cóm es donchs que 'ls carlins ne vejeren lo doble?

¿Cóm es?... ¿Cóm es que dos vins fan quaranta?

Lo periódich carlí que 's publica á Olot, diu ocupantse de las cosas de Catalunya:

«Nosotros no tenemos, es verdad, ni un Covadonga, ni un Pilar; pero tenemos 'un Montserrat. El patron de Cataluña se llama San Jorge, monta caballo, tiene lanza y sabe matar fieras y salvar pueblos, San Narciso ha sabido desempeñar bien el cargo de generalísimo, con que le honraron nuestros abuelos.— No obstante parece que ninguno de los tres debe servir para la actual campaña.»

Son molt religiosos aquets assassinos! Sempre parlant dels sants y fusellant al próxim! Per xo, tant devots com son, trobarán lo triunfo entre *Totsants...* y *Manresa*.

En las inmediacions de Molins de Rey al gorra-suat Mariano de la Coloma, la ronda d' aquesta vila y 'ls voluntaris del Papiol varen darli una felpa superba.

Bò es que se sápigá que á Molins de Rey s' hi *molan* també las costellas dels carlistas.

En Camarillas l' hi ha tocat la tanda á n' en Gamundi, y aquesta tanda s' ha tornat *tunda*.

Ja 'u deyan temps endarrera tots los periódichs qu' eran molt perillosas las camarillas...

A Orihuela, diu un periódich de Madrid, se treballa molt per aixecar de nou alguna partida carlista, y seguir las petjadas de 'n Lozano.

¿No diuhen sempre 'ls conservadors que 'l garrot vil es un gran escarment? Y donchs, que esperan?

Moltas senyoras de la noblesa de Madrid sembla que fan activas gestions perque s' indulti á n' en Lozano.

Un fet digne de consenarse:

May s' ha vist encare que la noblesa de Madrid que tant s' interessa per un bandoler y un assassino, s' interessès per un federal.

Grans nevadas al Nort: los periódichs diuhen que pocas vegadas s' havia vist.

Ab lo tremolor de la por y lo del fret, los car-

lins me sembla á mi que aviat ballarán lo ball de Sant Vito.

Que no s'apurin per tant poca cosa.

Si volen estar calents, que tornin á Irun y allá 'ls escalfarán barato.

Un altra víctima dels carlins: lo titolat general Ceballos, destituït pèl Terso, lo mateix qu'en Dorregaray.

L'ha substituït un tal Eganya, que havia sigut manobra, avants de ser general carlista.

Lo Terso busca gent aixís: que quan soni l'hora de tocá 'l dos pujan treginar una senalla de dobles com qui tregina una gaveta de calç.

Lo gefe de l'artilleria carlista mort davant d'Irun se deya Rodriguez Vera, havia pertenescut al exèrcit, tot d'un plegat l'hi vingué la rauxa de ferse frare y entrá á la Trapa, en Fransa, y finalment vá penjar los hàbits á la figuera pera ferse artiller carlista.

De modo que de la trapa vá anar á la trapa: de la trapa, entre la trapa, y aixó l'hi ha costat la tripa.

En fi: *Morir debemos—Ya lo sabemos.*

HISTORIA NATURAL.

(al alcans de tothom.)

En un teatro:—Molts xiulets:

—*Fuera eix tenor animal*

No 's pot sentir .. *fuera! fuera!*

—*La causa d'aixó es un gall.*

D' un cop un jorn vaig matar
Cassant, trenta dos becadassas,
Tres cunills una perdiu
Y dos llebras ¡Quina guatlla!

¿Veus un que va tan tibet?
Donchs ha fet moneda falsa,
Ha estat dos cops á presidí
Com á lladre ¡Quin pollastre!

—A mi ningú 'm fa callar
Y quan la rahó no 'm falta
Enrahono mes que vint
Y crido... ¡Quina calandria!

Lo fill de Donya Dolores
Es gracios com poch n' hi ha,
Fa riure á tots los que 'l sentan
No parlin mes, es un gat.

—¡Ay que t' estimo! Eduardo
—¡Ay que t' estimo! Dolores
—¡Per tu 'm moro!—¡Jo també!
Veus aquí un parell de tórtoras.

—Ja l' hi dich Donya Esperansa
Que rè 'n treuré d' aquel noy,
Tan huranyo, tan egoista,
Tan tossut.—Es un mussol.

Que no ha vist á Don Fernando
No mes surt en nits molt toscas,
Ningú 'l veu, ab ningú 's tracta
Ni ab los seus parents. ¡Quina oliva!

La Pepa es bastant guapeta,
Pero sembla una encantada:
La cara no es espresiva
Es vergonyosa.—Una faba.

Te disset anys, es guapeta,
Aixerida n' es molt rossa,
Peu petit y cos bufó,
Ulls blaus.—Una bona polla.

TRES DE SECAS.

—Jo he rebut feridas al bras, deya 'l Terso un dia als seus confidents.

—¡Vostra Magestat! exclamá un d'ells tot admirat.

—Si tonto: y al bras dret! ¡No sabs que en Dorregaray era 'l meu bras dret, èignoras que 'n Dorregaray t'è feridas? Aixó sí, *ahí me las den todas!*

Quan queya una bomba sobre Irun los francesos que s' ho miravan aplaudian desafortadament, y al veure 'ls de la guarnició que 'ls carlins no 's moviaz de las trinxeras, exclamavan:

—Aixís, aixís, aplaudiu escandalosos; pero si tant vos agrada l' espectacle, cridéa també *¡que salga el autor!* á veure si gosará cap carcunda á treure 'l nas de la trinxera.

Parlava un periòdich de Madrit dias endarrera de unas disputas tingudas allá entre 'ls ojalateros carlins, pessimistas y optimistas.

Diu que fins hi hagué garrotada seca.

Ho crech molt bè: aquesta gent coneix ja que 'n mereix moltes de garrotadas, véu que 'l govern no las hi dona y á sí mateixa se las aplica.

Deya un carlí ple de rabia:

—A Irun jo voldria entrar

Per robar y tallar colls,

Y 'l ximple 's va bèn tallar.

B. V.

Fa un fret que pela. ¡Oh y 'l que se 'ns espera encare! Ja 'u veurán.

Ahir un amich meu me deya:

Ja té rahó l' observatori de París: anys frets com aquest no se 'n veurán gaires. Mira si baixa 'l termómetro, que á mi 'm vá baixar desde un quint pis fins al carrer.

Lo tenia fora del balcó penjat en un clau, lo clau se'm va trencar, y está clár.

FABULETA.

Un favor á un carlista vaig prestar,

Y ab una cósca 'l mano 'm vá pagar.

Mol bé diu lo refrán ab lletras grossas

Una bestia un favor te 'l paga á cossas.

P.

Un rector de un poble de mala mort feya un sermó.

—«Germans deya: Ha arribat l' hora que senyalavan las sagradas escripturas, lo monstru del liberalisme, té de arrosegarse per terra ofegantse ab la seva mateixa sanch.

«Mes perque aixó siga, es precis que tots, menos las donas y las criaturas, vos poséu, disposats á anár al cel, perque morir es conquistar lo paradís, al costat de las filas dels bons que defensen la santa causa. Tots teniu d' anarhi.»

Acabat lo sermó un l' hi preguntá:

—Tenim d' anarhi tots?..

—Tots.

—Y vosté vindrá també?..

—Jo no, pobre de mi! Jo m' haig de quedar á la rectoria.

—Ay, ay, perque?

—Per cuidar de la majordona y de las vostras fillas y esposas.

(Histórich.)

LA PETXINAL-LÁ.

En Miret diu á don Carlos que si arriba á general lo durá á veure un sainete al Teatro Principal.

Tócali la Petxinal-lá, etc.

Diu que donan tres cents duros dels bigotis d' en Saballs, aquells que fan tartanetas per cuetas dels caballs.

Tócali la Petxinal-lá, etc.

Don Alfons á donya Blanca va trobá en certa ocasió ab un carlí dins d' un quarto que jugava á truch y flo.

Tócali la Petxinal-lá, etc.

Los carlins per la montanya

ab una boca de pam,
pochs cridan *viva don Carlos*
y molts que *mori la fam.*

Tócali la Petxinal-lá, etc.

HEREU DE CASA.

Entra en Saballs á Olot.

Los ojalateros surten á rebre'l: l' hi tiran versos y coronas.

—Si, si: podéu estar contents, diu un carlí: al detrás de nosaltres hi venen vint carros de ferrits, sense 'ls que han dut á un altre puesto... Es una llástima fer matar la gent de aquesta manera!..

En Saballs ho sent, dona ordre de que 's quedi endarrera, destaca un peloton y fá fusellarlo.

Aquest cas es histórich.

Un dia, quan los carlins no estavan encare tan enverinats contra 'ls liberals com are, hi havia á casa l' arcalde de un poble petit, un capitá de suavos, un capellá y 'n Savalls.

—Que tal Anton, digué 'l capellá, dirigintse al batlle; encare no sou dels nostres?

—No pas per are digué aquest: jo soch republicá ¿que vol ferhi?

—Aixís m' agrada la gent, digué en Saballs, quan se té una idea, no s' ha de cambiar per res.

—Pero, Anton: vos estéu condemnat... Miréu, anyadí, abrasantse ab lo capitá estranger, aquí teniu un modelo: ha vingut de Fransa per defensar la santa causa.

—No 'n féu cas' li hi digué en Saballs á cau d'orella: aquest francesot es un protestant, y á vos vos diu condemnat!..

Aquesta escena també es histórica.

A Olot los carlins tenen un periòdich, que's titula *El Iris*.

Lo número en que dona compte de l'acció de Castelló d' Ampurias, porta, transcritas lletra per lletra, las següents ratllas:

«Esta mañana se celebrarán en la Iglesia parroquial de San Estévan de esta villa, los funerales para el eterno descanso de las almas de los cruzados que en defensa de su Dios, su Pátria y su Rey; acaban de derramar en Castellon la generosa sangre española que circulaba en sus venas. Martires de la Religion y de la Pátria, fundadamente es de esperar hayan recibido en el cielo la palma del triunfo; pero por si acaso no han sido hallados completamente justificados ante Quien escudriña hasta los riñones, pidámosle se digne cuanto antes admitirlos en su celestial Jerusalem.

R. I. P.»

Aquest Dèu que escudriña ronyons, diguin: ¿no 'ls fá l' efecte de un carnicer?

Aixís es la seva religió; fins en la gloria del Paradís son sanguinaris.

A un capellá que anava ab las partidas qu' estavan atacant á Irun, l' hi donan vint homes per pendre una posició!

Lo capellá tremolava.

Tot plegat diu:—¿No li hi sembla que ab déu ne tinch prou, general?

—Perque ab déu?

—Perque es millor que n'hi petém onze que vintian.

CANTARELLAS.

Lola, en todas las disputas
la rahó sempre pretens,
y cregas que te la dono
tant sols perque no la tens

LL. DEL 69.

Dus lo pentinat senzill
no portas trampas al lloch:
aixó dius, pero jo observo
que es de trampa 'l teu amor.

P. DE T.

Mal forjada, mal vestida
 que's fardassa 't diuhen, Tuyas,
 y 'm sols dir que ab mi somias...
 Ab tú!... que somias truytas!

Que 't compri un impermeable
 repeteixes cada dia:
 no pot ser! mas amoretas
 llavors no 't travessarian.

Tirant del amor la sonda
 tant rondo pel teu carrè,
 que m' ha vingut l' Amellé
 per si vull ser de la ronda.
 Y jo hermosa m' hi excusat
 al veurem al mitj del fanch,
 dihent no puch ser de un cos franch
 teninte 'l a tu donat.

P. K.

Un pagès duya dos cistells d' ous al seu amo.

Pèl camí ensopega, n' hi cau un y ipataplaf!
 l' hi queda feta una truyta, quan menos gana
 teua de menjársela.

Arriba á casa del amo y aquest l' hi diu:

—Y 'ls ous de l' altre cistell?

—Se m' han trencat.

—Y com ha sigut?

—Miri, aixis, y rebat lo cistell per terra,
 fent la segona edició de la primera ensopegada.

Un home molt filosoph, parlant un dia ab un altre; deya:

—Desengányis D. Pancrás, aquest mon al cap de vall es rés.... Miris, á mí, aquí hont me véu, lo mateix me t' viure que morir.

—Ay! ay! Donchs perque no 's mor?...
 —Home precisament perque lo mateix me t'!

—Bonas tardes donya Paula;
 com ho passa?—Bè y vostè?
 —Molt bé gracias; ¿La Rosè
 parlava de mí á la taula?
 —No 'm recorda 'l que m' ha dit
 m' ha parlat de la Lolita
 y després....

—Per santa Rita!

Deseubreixim lo seu pit
 —No que aquí es molt poch decent
 ¿no véu que som al carrè?
 Vinga á casa y ho faré,
 que aquí 'ns mira massa gent.

R. s. B.

Pèl lleig' es tant afectada
 la noya de 'n Vilallonga,
 que se'n vá al llit y 's desperta
 ab D. Joan de Serrallonga.

D. X.

que correspon á lo insertat en l'
 últim número.

1.ª SALT DEL CABALL.

Per mes difícil que siga
 pot fersè un salt del caball:
 del llagost y de la pussa
 se concebeixen los salts:
 se comprén que salts se fassan
 com aquells de 'n Leotard;
 pero salts desde 'l temps d' ere
 al absolutisme ¡may!

2.ª GEROGLIFICH. — Lo blanch al costat del negre resalta mes.

3.ª LOGOGRIFO. — 'Areta. — Rata. — Carta. — Cera. — Tara — Teca. — Taca. — Cara. — Creta. — Terca. — Catre. — Reta. — Arca. — Reça.

4.^a PROBLEMA MATEMATIC. — 999 999 = 1000.

5.ª PREGUNTA 1.ª — La Major dona.

6.ª Id. 2.ª — La T.

7.ª FUGA DE VOCALS.

Si per combatre al govern

precisava una Campana;
 pera combatre a.s carlins
 una esque llas lo que basta.

8.ª FUGA DE CONSONANTS.

A la Habana va marxar
 la salada catalana,
 Paca, alta llaca va anar
 marxá d' alta grassa, sana.

9.ª XARADA 1.ª — Li-sa-rra-ga.

10. XARADA 2.ª — Pes-ca-te-ra.

11. ENDAVINALLA. — atwulaa.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Nom de Dieu y Filibetas; totes menos las 3.ª y 11. Dos escabellats; menos las 4.ª, 9.ª y 11 A. T. R. y Poca pena; menos las 3.ª, 8.^a y 10 Paluochs; menos las 2.^a, 5.^a, 10 y 11 Estira-corde-tas; menos las 1.^a, 5.^a, 8.^a y 10 Anis de frare y Un destro-nat tronat; las 1.^a, 3.^a, 4.^a, 10 y 11 Benito Benet; las 4.ª, 4.ª, 5.ª, 8.ª y 10 Pau Pa Beneyt, las 1.ª, 6.ª y 7.ª Arago-nés catala; las 2.ª, 6.ª y 7.ª Pega-gra-ga; las 4.ª, 6.ª y 7.ª Un pintaire; las 6.ª y 7.ª Gran Comas; la 4.ª no mes Fer-ro M. y no mes que la 7.ª F. R. y Ll.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls ciutadans Dos escabellats, Paluochs, Filibetas y Benito Benet.

N'han remesas que haurian d' arreglarse 'ls ciutadans Pere Botero, v. Jordi, M. Cadenet, Ruamorat de la R. y Dos Tarrasenchs enamorats.

Ciutadans Licenciat del 69. Insertarem quentos, poesias, contareitas y salts de cabans quan tinguem composta la forma apropiat; per are no podem mourens de l' ordinari. — Arago-nés catala. Lo mateix l' hi dihem respecte á un dels seus; l' altre bé: los geroglifichs no filan. — Nyela. Insrtarem la fuga consonants. — Gestus. Nos es indilrent que 'ns envihi lo que diu, si no esmena lo principi: en quant al logogrifo observi que hi ha algunas solucions ab l' ortografia equivocada, lo que en logogrifos es un defecte capital. — Pasavioli. No 's pot aprofitar mes que lo que hi va. — Laus ubi Crospis. No 's pot aprofitar mes que un epigrama. — Visnet de un frare. Y de vostè no mes que una pregunta. — Barret vell. Y en quan de vostè no mes que lo que 'n diu fuga de vocals en un altra forma. — Llambrochs. Y 'l segon geroglifich de vostè. — Soltera. Probemas y preguntas be: lo geroglifich lo guardarem ab gust per quan poguem douarlo en la forma en que vé. S. C. P. Las sévas preguntas son poch espicitas: la poesia no va. — Un Kuakero. No podem aprofitar mes que l' anagrama arreglat. — Ciutadans Pau dels Timbals, March Bell, Sabaté fart, Esteve y Enrich Xarau, Aquesta senmana no podem

SALT DEL CABALL Y ENDAVINALLA.

xo,	me	me	o	nat	pe	obs	bo
no	ca	te	sar	na	mes	grans	á
nir	d'ai	sem	sio	he	tant	ab	No
alts,	m'a	ta	van,	pre	mals,	fos	bons
has	des	molt	gran	pais	mes	He	drias:
tos	pri	meu	xich	da	vol	ulls	rias
prés	y	'l	pat	'l	veu	cri	o
mé	pues	lo	van;	me	cu	si	me

BRUXOT DE GRANOLLERS.

GEROGLIFICH.

T y T
 id

ONA S ONA
 NI

fiebre amarilla
 tifus icterodes
 febra groga

(La solució en lo próxim número.)

J. M.^a B.

complaire 'ls; lo que 'ns envian no 'ns ho permet. — A. F. O. Bè y gracias. — Papanatas. Aprofitarem pregun-tas, geroglifich y càlcul aritmetich. — Un pintaire. Tingui per regia al enviar alguna cosa, inclourehi la solució. — F. R. Ll. Guardarem lo geroglifich per quan poguem insertarne d' aquell género. — Dos escabellats. Hi aurà la pregunta: tingan una mica de paciencia que té d' haverni per tots. — Dos ximples. Insertarem los quentos y una pregunta. — D. Jordi. Catedratic es y no catedralich. — Pere Botero. L' aprofitarem caotarellas y la fuga de vocals. — Dos balga-balagus tarrasenchs. Insertarem una pregunta y 'l problema. — R. S. B. No es admisible lo que 'ns envia, sino arreglantho; no 'es tampoch lo non pseudonim que preten usar: la Esquella farà riure, pero sense ser may indecorosa.

PREGUNTAS.

1.º ¿En que se sembra un banquer á un caixista quan treballa?

2.º ¿Quin es lo carrer de Barcelona mes aborrit dels progressistas?

(Las respuestas en lo próxim número.)

CÁLCUL ARITMÉTICH.

Un caballer del temps de la picò troba un pobre y l' hi diu:—Si 'm doblas la quantitat que duch á la butxaca, 't dono un sou: l' hi dobla y rebè 'l sou

Trobà un segon pobre y l' hi diguè lo mateix: fet, rebè un altre sou.

Ne trobà un altre, l' hi feu las mateixas condiciones y rebè 'l sou també.

Lo senyor després de haver dat lo sou al tercer pobre, quedà sense un sol diner ¿quan duya á la butxaca al trobarse ab lo primer pobre?

PAPANATAS.

(La solució en lo próxim número.)

ANAGRAMA.

Ab quatre lletras no més
 tres solucions trobarà;
 lo tot pren tot, está gras,
 menja tot y tè dinés.

BARRET VELL

(La solució en lo próxim número.)

FUGA DE VOCALS.

S. .st. f.g. d. v.c.l.s
 v.s n. p.l.s .nd.v.n.r,
 n. r.m.h.s g.r., cr.,m.,
 l. d.ss.pt. j. h. v.r.s.

LLAMBROCHS.

FUGA DE CONSONANTS.

.iu .a .ua..a .ue .a. .a.
 .ue .a. .ua. a .iu .o .a.

NYELA.

(Las soluciones en lo próxim número.)

I.

Una duas-dos vaig veure
 que prima dos te per nom:
 sos fills l' hi diuhen quart-quarta,
 com casi bé ha dit to'hom.

Tres dos la quarta tres-duas:
 quart-dos qui pot, no qui vol:
 si un tot trobas en est diari
 per entendre 'l pensa un poch.

ARAGONÉS CATALÁ.

II.

Prima y dos son musicals,
 prima y tres molt bona acció,
 dos y prima a ticle blanch
 qu' es per blanquejar molt bó
 Lo tot es verb que no fá
 per cap bon republicá.

Dos ESCABELLATS.

ENDAVINALLA.

Per mes lleig que siga jo
 sempre bell mesento á dir:
 un home m' ha de tenir
 si haig de fer ma obligació:
 tinch molts ulls y no hi veig gens,
 sen ser roda, s'ò rodó,
 tinch pell y bestia no só....
 vaja ¿encare no m' entenens?

D. JORDI

(Las soluciones en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, A TAULFO, 14.
 I. Lopez editor. — Rambla del Mitj 20.